

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă

Altruistic Exploatare: Orphan Tourism and Global Social Work “ Exploatarea altruista: Turismul pentru orfani si Asiatenta Sociala Globala”

În ciuda dovezilor științifice numeroase care demonstrează beneficiile îngrijirii copiilor în familie și daunele cauzate de îngrijirea instituțională, asistența socială continuă să susțină și să se angajeze în practici care o promovează pe aceasta din urmă. Acest lucru este valabil în special în cazul așa numitului „turism pentru orfani” și „voluntariatul pentru orfani” - acordare a ajutorului - pe termen scurt și lung - pentru instituțiile rezidențiale care se ocupă de copii. Folosind excursii educative la orfelinate, proiecte de strângere de fonduri și servicii, stagii academice bazate pe astfel de facilități, profesia contribuie la perpetuarea îngrijirii instituționale și a formelor de exploatare. Pe baza unei examinări exhaustive a literaturii globale și prin utilizarea unui cadru teoretic inovator, în studiul "Exploatarea altruistă", autorii explorează juxtapunerea ironică a beneficiilor și daunelor asociate „turismului pentru orfani” diverselor părți interesate. Voluntarii sunt adesea exploatați atunci când sunt calauziți de îndeplinirea motivelor lor altruiste, și, în același timp, se angajează involuntar în exploatarea potențială a copiilor pe care își propun să îi ajute. Autorii examinează în continuare implicațiile muncii sociale în arena politică, practica și cercetarea oferă exemple și recomandări în prevenirea separării familiilor, promovarea modelului familial de îngrijire alternativă și de consolidare, dezvoltare a comunităților.

Introducere

„Turismul pentru orfani” este înțeles ca "o formă de turism voluntar caracterizat prin prestarea de activități în cadrul serviciilor de îngrijire rezidențială precum și în alte facilități pentru îngrijirea copiilor, în special prin implicarea în activitățile de îngrijire zilnică, care tinde să fie pe termen scurt. Richter și Norman (2010, p. 222)

„Voluntariatul pentru orfani” se concentrează pe un angajament pe termen lung pentru a asigura îngrijirea directă a copiilor și / sau furnizarea de alte servicii fără alte costuri pentru instituție. Nu este clar ce proporție din cei 1,6 milioane voluntari internaționali (Guttentag, 2009; Marketing, 2008) o constituie Voluntarii pentru orfani; interesant este că prestațiile de acest gen oferă experiențe de voluntariat ușor accesibile în timpul vacanțelor și pauzelor școlare, precum și în timpul "anului sabatic", și au crescut în popularitate în ultimii ani. Este probabil că studenții din domeniul asistenței sociale să se angajeze în aceste activități în proporții mai mari decât în celelalte ramuri de studiu, pentru că au tendința să fie orientați spre servicii iar creditele lor sunt adesea asociate cu astfel de experiențe prin intermediul școlilor lor (Inițiativa Inter-Agenție (IAI), 2014).

Cu toate acestea, dovezile de cercetare sunt copleșitor mai multe împotriva îngrijirii instituționalizate față de îngrijirea bazată pe familie; prin urmare, practicile care promovează și perpetuează îngrijirea

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă instituțională trebuie examinate cu atenție. În această lucrare, revedem întreaga analiză evaluată de colegi și "gri-ul" din literatura internațională pentru a explora critic motivațiile, dinamica, câștigurile nete și potențialul negativ fata de voluntari, copii și familiile acestora. Deoarece „turismul și voluntariatul pentru orfani” sunt cel mai răspândite în țările în curs de dezvoltare, o mare parte din discuții se refera la țările cu venituri mici din Africa, Asia și America Latină. Analiza noastră utilizează o nouă teorie hibridă, pe care am denumit-o "exploatarea altruistă" pentru a surprinde ironia juxtapunerii celor două concepte - motivațiile altruiste care rezultă adesea ca urmare a exploatarei beneficiarilor vizati. Pentru această lucrare, ne referim la instituțiile de îngrijire la domiciliu, orfeline și instituții de îngrijire alternativă, servicii în care copiii sunt îngrijiți în mod organizat.

Călătoriile în străinătate, inclusiv pentru serviciile de voluntariat, au devenit o formă ritual de trecere pentru unii oameni, în special în rândul studenților și voluntarilor din comunitățile bazate pe credință (IAI, 2014). De altfel, au devenit un simbol al statutului – postarea de fotografii și prezentarea de dovezi de angajament cu populații vulnerabile în mass-media sociale, determinand eforturi agresive de recrutare de către industria turismului. Un studiu nou eliberat, realizat de un consorțiu internațional de agenții de protecție a copilului, IAI (2014), a constatat că, din cele douăzeci și trei de organizații din primele două pagini ale unei căutări Google pentru "voluntar în străinătate", douăzeci de cautari ofereau oportunități de îngrijire a copiilor în orfeline (p. 5). În plus, „turismul și voluntariatul pentru orfani” sunt adesea legate de itinerariile propuse turiștilor.

Creșterea „turismului și a voluntariatului pentru orfani”, a determinat aparitia unor ingrijorari, pentru a nu spune direct suspiciuni, cu privire la impactul acestor experiențe transnaționale asupra copiilor înșiși (IAI, 2014). În ciuda potențialului negativ pe care-l au asupra copiilor, „turismul și voluntariatul pentru orfani” rămân printre formele cele mai populare de "experiențe educaționale practice" întreprinse de studenți, în special cei aflați în domeniul asistenței sociale și educației. (IAI, 2014). Pentru facultate, "excursiile de învățare" și "vizitele pe teren" legate de conferințe continuă să includa vizite la centrele de îngrijire rezidențială, asociate unor donații oferite administrației. Cu toate acestea, comunitatea lucratorilor sociali s-a angajat într-o surprinzător de mică auto-reflecție, analiza teoretică sau cercetare pe această temă. Scopul acestui articol este de a explora impactul „turismului și voluntariatului pentru orfani” asupra "beneficiarilor", de a oferi un cadru conceptual compatibil cu munca socială și de a oferi sugestii privind formele alternative de ajutorare a copiilor și familiilor vulnerabile.

Dezvoltarea „voluntariatului pentru orfani”

Majoritatea turiștilor și a voluntarilor care lucrează voluntar în orfeline nu sunt conștienți de faptul că "orfani" nu sunt întocmai "orfani" conform înțelegerii convenționale a orfanilor ca fiind copii care și-au pierdut ambii părinți. Studiile din diferite regiuni demonstrează în mod constant că 80-90% dintre copiii din îngrijirea instituționalizată au cel puțin un părinte viu (IAI, 2014; Williamson și Greenberg, 2010). Dovezile arată, de asemenea, că saracia, singura sau în combinație cu alți factori, cum ar fi lipsa serviciilor sociale, limitarea accesului la îngrijiri medicale sau educație, dizabilități sau abuzuri de droguri și de alcool parental, este responsabilă - în primul rând - de intrarea copiilor în îngrijirea instituționalizată (Bilson și Cox, 2007, Family Health International și alții, 2010, Ministerul pentru Promovarea Genului și Familiei și alții, 2012,

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă Biroul Regional UNICEF pentru ECE / CSI, 2010, UNICEF, 2013). Astfel, situațiile familiale ale copiilor aflați în îngrijirea rezidențială sunt mult diferite de concepția convențională că sunt "orfani" care nu au familie. Această problemă a fost exacerbată de definiția globală a "orfanilor" care include copiii care și-au pierdut un părinte ("orfan de un singur parinte"), precum și cei care și-au pierdut ambii părinți ("orfani de ambii parinti") (Centrul de presă al UNICEF, 2015). Estimările globale plasează numărul ambelor tipuri de orfani la aproximativ 153 de milioane, dintre care 17,8 milioane sunt identificate ca orfani de ambii parinti (Guvernul Statelor Unite ale Americii, 2010). Majoritatea orfanilor cu un singur parinte trăiește cu părintele supraviețuitor, în timp ce cei mai mulți orfani de ambii parinti sunt preluați de familia extinsă (Roby, 2012).

Cele mai recente estimări globale ale copiilor care trăiesc în îngrijire rezidențială variază între 2,2 și 8 milioane (Browne, 2009). Datele rămân evazive din cauza inconsistenței înregistrărilor și a problemelor de definire a ceea ce este considerat o instituție. Este, de asemenea, dificilă estimarea din cauza creșterii rapide a numărului de unități de îngrijire rezidențială, multe dintre acestea funcționând fără licențiere sau monitorizare guvernamentală oficială. (Browne, 2009; Pinheiro, 2006). De exemplu, în Uganda, numărul unităților de îngrijire rezidențială a crescut de la treizeci (Boothby et al., 2012) la aproximativ 800 într-o perioadă de douăzeci de ani, dar mai mult de 95% dintre unități nu au fost autorizate în mod oficial (Riley, 2013). În Ghana, în ciuda efortului coordonat al guvernului și al societății civile, care vizează reducerea dependenței de îngrijirea rezidențială, numărul total de orfelinate a crescut de la 93 la 114 în ultimii ani și doar o mică parte din aceste facilități sunt înregistrate.

Studiul IAI (2014) arată că instituțiile de îngrijire a copilului sunt înființate de indivizi bine intentionați, care cred sincer că copiii vor fi "mai bine" în instituții decât în familiile lor nevoiașе, precum și de aceia care au motive comerciale oportuniste. Din păcate, parte din cei care încep cu cele mai bune intenții cad pradă profitului. Un model de afaceri poate fi observat adesea cu centrele care își propun creșterea veniturilor și reducerea costurilor. Situația din Siem Reap din Cambodgia, în apropierea intrării în faimoasele ruine Angkor Wat, ilustrează o formă de „afacere turistică pentru orfani”. Pe măsură ce turiștii se apropie de sosirea la Siem Reap, cu o barcă, căpitanul povestește despre copiii nevoiași care sunt îngrijiți la orfelinat, care are nevoie urgentă de hrană și consumabile școlare. Pe măsură ce barca se apropie, turiștii sunt întâmpinați de douăzeci și cinci de "orfani" care solicită sprijin. Autorul, un turist, explică:

"Partea bună a fost că tot ce trebuia să facem era să mergem la magazinul plutitor general, să cumpărăm orez sau creioane (la 10-20 de ori prețurile din Siem Reap) și apoi să le donăm la un orfelinat din apropiere." (Betteridge, 2013, p. 1).

Barcile cu turiști sosesc cateva pe ora pe tot parcursul zilei, fiecare cumpărând prea mult mult orez și creioane de oferit, dar aducând venituri generoase proprietarilor de magazine și directorului orfelinatului.

Modelul de afaceri se manifestă în multe alte forme. În unele situații, personalul din centrul de îngrijire și alți membri ai comunității recrutează în mod activ copiii pentru a-și menține nivelul de trai. Nu este neobișnuit ca fondatorii acestor unități/servicii să plătească părinților pentru plasarea copiilor în instituția lor. Un director al centrului a împărtășit recent cu unul dintre autori că, atunci când a deschis pentru prima oară un centru, avea "prea multe paturi goale" și a trebuit să plătească unui alt centru pentru a "cumpăra" copii de la ei. Operațiuni similare au fost raportate și în Nepal (Punak și Feit, 2014). Un studiu recent din Malawi a constatat că mai mult de 50% din orfelinatele implicate în studiu au preluat copiii direct din

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă familiei (Ministerul Dezvoltării Familiei și Familiei și UNICEF, 2013). Există preocupări legate de organizațiile "false" din zonele turistice importante din Cambodgia și Bali, care sunt folosite ca sisteme de generare a veniturilor (Butler, 2011; Al Jazeera, 2012).

La una dintre recente vizite ale autorilor în Africa, o instituție a avut trei sponsori pentru fiecare copil, în timp ce documentația a arătat că fiecare sponsor a fost condus să creadă că el sau ea a fost singurul sponsor al unui copil. Într-un alt centru, directorul a reprezentat atât verbal, cât și în broșuri scrise că se îngrijea de optzeci și cinci de copii orfani, însă o scurtă anchetă efectuată de oficialii guvernamentali a arătat că erau doar douăzeci și unu de locuitori efectivi ai centrului, iar ceilalți copii erau elevi care plateau taxe de internat. Statutul de "orfan" al copiilor rezidenți a fost, de asemenea, discutabil, dat fiind că documentele lor au fost identice cu privire la cauza pentru care se afla în instituția rezidențială (decesul ambilor părinți) dar, în timpul interviurilor individuale, cei mai mulți copii rezidenți au identificat cel puțin un părinte încă în viață. Fiecare dintre cei optzeci și cinci de copii a avut sponsori străini, care probabil nu aveau idee că ei finanțează o afacere profitabilă pentru director. În același centru, mai multe grupuri de voluntari se jucau cu copiii și ajutau în alte moduri. Aceștia erau în mare parte studenți în domeniul asistenței sociale sau studenți din domeniul științelor dezvoltării copilului din SUA, mulți dintre ei revenind în fiecare vară, dorind să ajute directorul să deschidă un alt centru într-o comunitate din apropiere pentru a "ajuta și mai mulți copii". Întrebați despre ceea ce știau despre statutul parental al copiilor, toți și-au exprimat surprinderea deoarece toți au presupus că copiii erau orfani de ambii părinți, fără familie.

„Turismul pentru orfani” și proliferarea orfelinatelor par a fi deseori legate. În Cambodgia, unde acesta s-a dublat în ultimul deceniu, iar numărul orfelinatelor a crescut cu 75% între 2005 și 2010 (Ministerul Afacerilor Sociale, Veteranilor, Reabilitarea Tinerilor și UNICEF, 2011). O rețea vastă și coordonată pare să conducă „turismul orfan”, inclusiv tuk-tuk (biciclisti rickshaw), care caută turiștii și care sunt plătiți pentru ai aduce în orfelinate (Hartley, 2015; Higgins, 2012). Pentru a maximiza strângerea de fonduri, directorii de orfelinate creează adesea în mod intenționat un mediu privativ, lipsit de mijloace pentru a atrage simpatia vizitatorilor (Friends International, n.d.). Ghana a devenit, de asemenea, o destinație majoră pentru turismul orfan și mulți cred că asta duce la creșterea numărului de orfelinate - de la zece în 1996 la 148 în 2006 (UNICEF, Frontierele Copilului, Crescent și Guvernul Ghanei, 2012) - a fondurilor strânse prin sponsorizare de la turiști și voluntari străini (Voelkl, 2012). Sponsorizarea copiilor "orfani" și acordarea de asistență instituțiilor care activează în acest domeniu au devenit mijloace vizibile pentru a-și exprima compasiunea și generozitatea - o formă de altruism.

Cadru conceptual: exploatarea altruista

Cercetările arată că puțini oameni se oferă voluntar pentru motive pur altruiste, iar câștigurile personale reprezintă o componentă necesară de încurajare (Broad and Jenkins, 2008, Lyons and Wearing, 2008). Cu toate acestea, atunci când aceste câștiguri personale sunt obținute cu puțin sau deloc interes în privința impactului asupra beneficiarilor vizați sau cu riscul de perpetuare a practicilor sociale dăunătoare,

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă voluntariatul poate trece în exploatare. Poate fi și o expresie a impunerii imperialiste a "ceea ce este bun pentru ei". Cu toate acestea, "interesul profesional/academic în turismul voluntar rămâne redus, concentrat în primul rând pe identitatea, comportamentul, valorile, motivele și dezvoltarea personală a voluntarilor" (Gray and Campbell, 2007, p. 464), cu impact asupra beneficiarilor vizați (Andereck, 2008; Callahan and Thomas, 2005). În acest context, se aplică cadrul conceptual de "exploatare altruistă".

Altruismul

Altruismul este "respectul ne-egoist sau devotamentul față de binele altora" (Merriam-Webster Dictionary, www.merriam-webster.com/dictionary/altruism). În termeni mai academici, altruismul a fost examinat de-a lungul unui continuum între două capete polare: concentrarea asupra beneficiilor altora, spre deosebire de concentrarea asupra propriilor beneficii (Krebs și Van Hesteren, 1994). Cu cât esti mai aproape de a-i servi pe alții, se presupune că manifesti un grad mai mare de altruism. Cu toate acestea, acest model simplu al intenției voluntarului este inadecvat în înțelegerea voluntariatului, atât a voluntarului, cât și a beneficiarilor vizați.

Voluntarii individuali pot fi motivați atunci când fac analiza costurilor și a beneficiilor pe care le anticipează pentru ei înșiși (Sonderman and Snead, 2008). Ei pot lua în considerare costurile legate de călătorie, locuința și materiale. Pe lângă cele deja menționate ei pot adăuga costuri de oportunitate, cum ar fi potențialele riscuri pentru sănătate și precum și impactul abandonării celor dragi pentru o vreme. Aceștia pot lua în considerare beneficiile experiențelor interculturale, îmbogățindu-și CV-urile și, cel mai adesea, găsind împlinire în ideea de a ajuta copiii vulnerabili. Cu toate acestea, până în prezent, există puține dovezi că au luat în considerare în mod serios costurile și beneficiile privind beneficiarii activităților lor de voluntariat. Aproape că există o credință universală, bazată pe numeroase rapoarte din social media, că, dacă intenția lor este de a sluji copiii nevoiași, acțiunile lor se traduc automat în aducerea de beneficii copiilor. Acest decalaj între intențiile actorului și rezultatul real al comportamentului „altruist” al acestuia este la baza prezentului articol, întrucât intențiile altruiste pot afecta, de fapt, beneficiarii țintă. De exemplu, o mamă care face un mare sacrificiu pentru a obține și administra un medicament insuficient testat pentru copilul ei, cu cele mai bune intenții, pentru a vindeca boala acestuia poate confrunta cu un efect contrar așteptărilor ei. În mod similar, voluntarii care doresc să contribuie la bunăstarea copiilor prin sacrificiul lor pot de fapt să dăuneze copiilor, după cum se explică mai detaliat mai jos. În plus, altruismul este influențat de recompensele și sancțiunile observatorilor terți și, prin urmare, este construit social (Fehr și Rockenbach, 2004). Cu cât este mai semnificativa atenția pe care un voluntar o primește de la terți semnificativi, cu atât experiența poate fi interpretată mai degrabă ca fiind plină de satisfacții și altruistă.

Exploatarea

O definiție a exploatării, actul de a profita în mod nedrept de pe urma altcuiva (Wertheimer și Zwolinski, 2013), este un punct de plecare generic. Cu toate acestea, două forme distincte de exploatare pot fi

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă aplicate „voluntariatului pentru orfan”: (i) teoria economică marxistă clasică (Wertheimer, 1996) și (ii) o formă mai subtilă de exploatare psiho-socială pentru a întări profilul social sau imaginea de sine folosind o alta persoana.

În contextul voluntariatului, voluntarii pot fi priviți ca fiind exploatați din punct de vedere economic prin furnizarea de forță de muncă gratuită care determina reducerea cheltuielilor de functionare și creșterea rentabilității orfelinatelor. Un studiu efectuat în Asia de Sud a arătat că paisprezece din douăzeci și două de centre de îngrijire rezidențială examinate au avut programe de voluntariat (Herr, 2014). Voluntarii au fost văzuți ca o măsură de reducere a costurilor și utili în strângerea de fonduri (Punaks și Feit, 2014). Unele instituții atenuează exploatarea economică prin furnizarea de spații de dormit gratuite sau hrană voluntarilor, dar raportul cost / beneficiu este în mod cert în favoarea instituției atât pe termen scurt cât și pe termen lung. În timp ce prin găzduirea voluntarilor nu se indică niciodată „exploatarea”, facilitățile de îngrijire rezidențială prezintă adesea o imagine de deprivare și deficit pentru a atrage mai mult sprijin simpatic și muncă liberă (IAI, 2014; Punaks and Feit, 2014). Voluntarii oferă, de asemenea, asistență materială sub formă de rechizite școlare, îmbrăcăminte sau alte obiecte necesare în îngrijirea copiilor (Voelkl, 2012). Valoarea pe termen lung a activității voluntarilor este mărită atunci când "voluntarii se întorc acasă și continuă să sprijine de acasă prin donații, să obțină susținerea prietenilor ... și să promoveze misiunea organizației" (Herr, 2014, p.53). Se poate susține că cei care oferă voluntar forță de muncă gratuită nu sunt de fapt exploatați, deoarece aceștia intră în experiență pe deplin conștienți de faptul că nu vor fi plătiți în termeni monetari. Cu toate acestea, atunci când voluntarul nu înțelege pe deplin rolul său într-o posibilă schemă de profit, munca sa este de fapt o fraudă, schimbându-se natura muncii lui de la voluntariat la non-voluntar (Banaji, 2003, Strauss, 2012). În acest scenariu, voluntarul este clar supus exploatării prin munca, chiar dacă individul nu definește experiența ca atare, având în vedere natura subiectivă a acestui aspect particular al experienței de muncă. O persoană fără experiență poate să nu-și recunoască propria exploatare, atât timp cât are o experiență emoțională, interacționând cu copii orfani și vulnerabili.

Cea de-a doua formă psiho-socială de exploatare este mai nuanțată și a fost recent recunoscută (Snyder, 2010; Wyatt și Bunton, 2012). Exemplul (2003) al "exploatării prin degradare" susține că exploatarea are loc atunci când valoarea inherentă a unei persoane ca ființă umană este ignorată într-un efort de a îmbunătăți situația proprie a actorului (p. 57). Voluntarii care simt o „nevoie” de a-i servi pe ceilalți pot fi exploatați psihologic datorită nevoii lor emoțională de a ajuta. Este important de remarcat faptul că persoanele exploatare pot, de fapt, să beneficieze pe termen scurt de beneficii, dar, totuși, împrejurările și vulnerabilitatea celor exploatați sunt exploatare în beneficiul personal (Consiliul de etică al Danemarcei, 2013) . Dar cel mai grav aspect al exploatării psiho-sociale poate fi resimțit nu doar de voluntari, ci de copii și familiile lor, care sunt beneficiarii tinta.

Exploatare altruista

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă

Aspectul mai tulburător pentru comunitatea de asistență socială este forma subtilă de exploatare întreținută de către voluntari, fără a conștientiza daunele potențiale pe termen lung. Copiii din orfelinate sunt vulnerabili la victimizare prin degradare (Exemplu, 2003; Snyder, 2013; Vrousalis, 2011) din cauza nevoii lor imediate de atenție din partea adulților. Există riscul de a utiliza o persoană vulnerabilă ca marfă pentru un câștig social (Panitch, 2012), așa cum este reflectat de un activist:

„Exploatezi oamenii pentru „săracii care nu au nimic”, investești în proiecte pe termen scurt care contribuie la probleme pe termen lung, te faci să te simți bine, lăsând în urmă acei drăguți mici heruvimi, te întorci ... toate faptele tale bune pentru prietenii tăi - ești erou, ești inima sângerândă care „a făcut ceva” (Thomas, 2010).”

Este o formă de exploatare atunci când fotografiile sau poveștile persoanelor vulnerabile sunt folosite pentru a îmbunătăți imaginea voluntarului sau a promovării unei companii de turism. De obicei, copiii nu înțeleg unde și cum vor fi distribuite imaginile lor și de obicei nu sunt suficient de informați pentru a da consimțământul. Aceasta este o încălcare evidentă a drepturilor omului de bază la confidențialitate și demnitate, ajutată adesea de construirea socială a voluntarismului orfan (Lyons and Wearing, 2008).

Impactul „turismului pentru orfani” asupra copiilor, familiilor și comunității

Impactul „turismului și al voluntariatului pentru orfani” poate fi urmărit pe trei niveluri: copilul, familia și comunitatea. La nivelul copilului, Convenția privind drepturile copilului (Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite, 1989; în continuare „CRC”) extinde copiilor dreptul de a se dezvolta într-un mediu familial (Prmbl # 6). Acest instrument a fost ratificat de 195 de țări membre ([www.unicef.org/somalia / media_16037.html](http://www.unicef.org/somalia/media_16037.html)) ale Națiunilor Unite, inclusiv de țările cu venituri mici, și urmează să fie implementat la nivel național. În cazul în care părinții biologici nu sunt capabili să aibă grijă de copiii lor, trebuie să se facă aranjamente cu familiile extinse sau gasite alte modalități de îngrijire a copilului în familie. Unitățile de îngrijire rezidențială trebuie să fie temporare și de ultimă instanță și, chiar și atunci când îngrijirea rezidențială este necesară, copiii ar trebui să aibă dreptul la reunificare sau reintegrare familială.

Argumentul puternic pentru îngrijirea bazată pe familie se bazează pe dovezi științifice extrem de solide care sugerează că atașamentul susținut și pe termen lung este esențial pentru dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a copilului (Browne, 2009; Nelson și colab., 2013) . A trăi într-un orfelinat poate provoca efecte nocive pe toată durata vieții asupra dezvoltării cognitive, socio-emoționale și fizice a copiilor (Johnson and Gunnar, 2011; Dobrova-Krol et al., 2008; Nelson și colab., 2013; Levin et al., 2014). Dovezi substanțiale ne demonstrează, de asemenea, că impactul negativ este cu atât mai grav cu cât copiii sunt îngrijiți în orfelinate pe termen lung și cu cât intra în sistem mai devreme (Browne, 2009; Proiectul de intervenție timpurie din București, 2009; Sonuga-Barke et al., 2012; Institutul Național pentru Dezvoltarea Copilului, 2012). Cercetările arată, de asemenea, impactul nociv pe care creșterea în sisteme rezidențiale îl are asupra celor care parasesc unitățile. Ratele de sinucidere, depresie și șomaj sunt extrem de mari la

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă adulții tineri care părăsesc îngrijirea rezidențială (Save the Children, 2009; SOS Children's Villages, 2010; Family Health International și colab., 2010).

Faptul inevitabil este că „voluntariatul pentru orfani”, în forma sa actuală, indiferent de cea mai altruistă motivație, favorizează continuarea îngrijirii rezidențiale, cu încălcarea dreptului copilului de a crește într-un mediu familial. Pe termen scurt, voluntarii pot satisface cel puțin parțial nevoile de contact și atașament ale copiilor. Datorită proporției scăzute a raportului personal / număr de copii la centrele rezidențiale și a sarcinilor pe care trebuie să le îndeplinească personalul, multe astfel de centre se bazează pe voluntari pentru a suplini această nevoie importantă. Pe de altă parte, atașamentele formate rapid cu copiii, urmate de un abandon abrupt pot duce la dorința sau incapacitatea pe termen lung a copilului de a se angaja în relații durabile și relații durabile (Ainsworth, 1985; Bowlby, 1978; Richter și Norman, 2010; Voelkl, 2012). De asemenea, există o creștere a riscului de abuzuri fizice sau sexuale, deoarece copiii sunt încredințați voluntarilor care nu au fost supuși unui control de fond (Hilton, 2013; Punaks and Feit, 2014). Au fost raportate mai multe cazuri de abuz sexual de către voluntari, unele dintre ele numeroase și pe termen lung (de ex. Global Travel Industry News, 2013).

„Turismul pentru orfani” pune în pericol și drepturile părinților vulnerabili. În conformitate cu CRC, părinții au dreptul să fie sprijiniți de stat în creșterea copiilor lor și, în temeiul Convenției să se puna capăt tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor (CEDAW); mamele au dreptul să își crească copiii, cu sprijin atunci când este necesar (Holtmaat și Naber, 2011). Însă lipsiti de asistența necesară, părinții pot considera că facilitățile de îngrijire rezidențiale sunt singurele mijloace de a le oferi copiilor lor adăpost, hrană și educație (Punaks și Feit, 2014). În mod ironic, nu există nicio garanție ca acești copii din centrele de îngrijire rezidențiale beneficiază de educație sau primesc o educație mai bună decât în propriile lor comunități (de exemplu, Ministerul Afacerilor Sociale și colab., 2011).

La nivel macro, „turismul pentru orfani” a fost supus unor critici puternice din partea sectorului de dezvoltare (IAI, 2014; Child Safe Network, n.d. ; Punaks and Feit, 2014; Richter și Norman, 2010). Una dintre preocupări a fost aceea ca voluntarii pot reduce proporția personalului local care ar putea să-și asume angajamente pe termen lung și să aibă grijă de copii într-o manieră potrivită cu specificul cultural local. Acești lucrători locali pot servi și ca punte pentru copiii rezidenți care au fost separați de comunitate. Multi dintre acești lucrători se pot confrunta din cauza acest motiv cu sărăcia; pierderea de ore plătite din cauza disponibilizărilor (de exemplu, sunt trimisi acasă pentru că există forță de muncă gratuită disponibilă) sau chiar șomajul în cazul celui mai rău scenariu (Voelkl, 2012), care are un efect negativ și asupra familiilor lor. Existența instituțiilor rezidențiale diminuează, de asemenea, eforturile de consolidare și conservare a familiilor și îndepărtează resursele și atenția de la soluțiile alternative de îngrijire bazate pe familie.

Mandatul asistentei sociale: promovarea drepturilor copilului și a familiei

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă

Problematica Eticii muncii sociale și confruntarea ei cu costurile și consecințele globalizării se bucura de o atenție considerabilă în literatura privind asistenta socială (Gabel și Healy, 2012; Lyons, 2006; Midgley, 2007) demnitatea umană fiind o preocupare majoră a profesiei de asistent social (IFSW și IASWW, 2004; NASW, 2008). Practicile anti-opresive (Dominelli, 2005) și evitarea „colonialismului modern” sau neo-colonialismului au fost accentuate în contextul sintagmei de globalizare (Nuttman-Shwartz și Berger, 2012; Razack, 2009). Asociația Internațională a Școlilor de Asistență Socială și Federația Internațională a Asistenților Sociali militează pentru implicarea asistenților sociali la nivel internațional. „Obiectivele [acestor organizații] sunt cele de a minimaliza efectele negative ale globalizării asupra problemelor sociale, de a preveni eroziunea drepturilor omului la grupurile sociale excluse și neglijate și de a oferi sprijin în timpul crizelor în țările în curs de dezvoltare” (Nuttman-Schwartz și Berger, 2012, p 237).

În discursul critic, discriminarea și exploatarea capata dimensiuni globale, amintindu-ne că opresiunea se distinge în parte prin „exploatarea străinilor, adică a altor societăți și a oamenilor și resurselor lor” (Gil, 1998, p. 21). Cu toate acestea, lipsește discursul despre „cum să te angajezi” în situațiile critice, cum ar fi promovarea îngrijirii bazate pe familie și evitarea „voluntariatului pentru orfani”. Trebuie recunoscut faptul că asistenții sociali sunt sensibil vulnerabili la aceasta activitate, datorită angajamentului lor de a oferi servicii de asistență socială, justiție socială și de asistare a celor vulnerabili (NASW, 2008). În această secțiune, oferim câteva sugestii cu privire la modul în care profesioniștii din asistența socială se pot implica în lucrul cu copiii vulnerabili și cu familiile lor, fără perpetuarea îngrijirii bazată pe instituții rezidențiale.

„Turismul și voluntariatul pentru orfani” sunt activități create și susținute în cele din urmă de cerere și ofertă, dintr-o interacțiune între multe variabile la nivel macro, mediu și micro. La nivel internațional mai mare, globalizarea a venit cu problema conștientizării necesității de a participa la munca umanitară, inclusiv ca răspuns la situația copiilor orfani și vulnerabili (IAI, 2014). Costurile mai mici ale călătoriei, inovațiile privind itinerariile de călătorie, ușurința transferului de fonduri și disponibilitatea instantanee de informații au contribuit, de asemenea, la „turismul pentru orfan”. Aceste dinamici atrag atenția asupra problemelor de injustiție economică, prin faptul că sunt necesare mii de dolari pentru transportul și cazarea acestor „turiști” într-o țară în curs de dezvoltare, când o parte din acești bani ar putea fi folosiți pentru a instrui lucrătorii sociali și pentru a reintegra copiii în mediul familial. În loc de o experiență ghidată doar de altruism, care duce la exploatare, aceste resurse ar putea fi utilizate pentru consolidarea capacităților în domeniul protecției copilului. Obținerea de sprijin din partea donatorilor și a altor comunități, din dorința de a se alătura acestui efort, poate fi o investiție mult mai mare pe termen lung, cu castiguri pe măsura.

La nivel național, sărăcia, natalitatea ridicată, economiile aflate în mișcare și dezastrele se combină adesea cu lipsa sau insuficiența sistemelor de protecție a copiilor, ceea ce face ca îngrijirea familială să fie o provocare. De multe ori, guvernele considera instituțiile o „soluție” ușoară pentru provocarea copleșitoare de a acoperi necesitățile de bază ale copiilor săraci (Williamson și Greenberg, 2010), în timp ce sprijinirea familiilor să rămână unite poate părea un lux îndepărtat. Mecanismele de răspuns la nivel comunitar și

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă

eficacitatea acestora în îngrijirea copiilor sunt, de asemenea, variabile. La aceasta se adaugă lipsa de reglementări și inexistența standardelor minime aplicate centrelor de îngrijire rezidențială, lipsa mecanismelor de monitorizare și deficitul de finanțare; această combinație poate crea un mediu în care corupția și exploatarea sunt prezente la nivel ridicat.

La nivel familial, capacitatea familiilor în procesul de luare a deciziilor, lipsa accesului la resursele și serviciile necesare, slăbirea sistemului familial extins și, în multe regiuni ale lumii, conflictul, pandemia HIV / SIDA și migrația pentru munca sunt variabile cu efect direct asupra deciziei de a trimite copii în instituții (Roby și Eddleman, 2007; Williamson și Greenberg, 2010). De cele mai multe ori, copiii nu au niciun cuvânt de spus în problemele legate de plasamentul acestora, în ciuda mandatului CRC, în care se stipulează că aceștia își pot exprima opinia cu privire la astfel de probleme (articolul 12).

Asistența socială trebuie să se bazeze pe conceptul de drepturi ale omului, justiție socială, inovație socială, modele educaționale și practici bazate pe dovezi și discursuri critice. Ar trebui să se pună accentul în special pe drepturile individuale ale copiilor, care au fiecare cu o istorie și o personalitate unică, și ale căror drepturi de a trăi într-o familie sunt încălcate (Adunarea Generală a Națiunilor Unite, 1989; IFSW și IASSW, 2004; NASW, 2008). Comunitatea lucrătorilor sociali poate și trebuie să se confrunte cu problemele legate de „turismul voluntariatului pentru orfani” prin eforturi la nivel de politici, programe și cercetare.

În ceea ce privește educația, studenții de la facultățile de asistență socială au nevoie de ocazii de a participa la programe de dezvoltare durabilă inițiate de comunități și proiecte de lungă durată (Lough et al., 2012). De exemplu, un program practic în domeniul asistenței sociale a oferit studenților – prin agenții de servicii sociale – posibilitatea de a observa și participa la programe sociale în India. O agenție cu profil economic sprijinea un grup de femei ce găteau și serveau zilnic masa de prânz pentru cca. 50 de copii. (Barlow, 2007, p. 248). Această experiență interculturală în India a oferit o oportunitate studenților de la asistență socială să interacționeze cu copii la nivel de cartier și să cunoască un model de sprijin tip familial inițiat de comunitate. Studenții au semnalat ca un rezultat al acestui program special din India faptul că „a fi alb și în minoritate a fost o experiență nouă și neliniștitoare” (Barlow, 2007, p. 248), iar acest sentiment este adesea asociat cu noi înțelegeri ale problematicei sărăciei și impactul acesteia asupra vieții de familie și a comunității. Creșterea gradului de înțelegere a conștiinței rasiale și a consecințelor opresiunii sunt valori de bază ale muncii sociale și experiențe practice de învățare, cum ar fi: înțelegerea dimensiunii critice a dreptății sociale, a diferențelor umane, a oportunității sociale și a inegalității (Nuttman-Schwartz și Pagina 12 din 18 Karen Smith Rotabi și colab. Berger, 2012; Gamble și colab., 2007; Rotabi și colab., 2006). Alte exemple includ acordarea de sprijin pentru realizarea unui program de asistență maternală, cercetări asupra copiilor și familiilor recent reunificate pentru cunoașterea beneficiilor și provocărilor generate de acest proces, desfășurarea de campanii efectuate în comunități cu privire la înregistrarea nasterilor și nutriția copilului, instruire pentru creșterea competențelor de gestionare a cazuisticii, cunoașterea și dezvoltarea abilităților parentale, etc, care vizează îmbunătățirea serviciilor de bunăstare și protecție a copilului și, în același timp, consolidarea familiilor vulnerabile. Sprijinirea activităților prin care se oferă asistență directă familiilor în nevoie.

DAP Voluntar – Dialog, Actiune si Profesionalism in promovarea de catre ONG-uri a voluntariatului in interesul copilului

Cod SMIS: 111320. Proiect cofinanțat din fonduri europene prin Programul Operațional Capacitate Administrativă

Concluzie

Într-un efort continuu pentru îndeplinirea responsabilităților asistenților sociali ca și cetățeni globali, este obligatoriu ca asistenta sociala să aplice conceptele de socializare și justiție economică, precum și drepturile omului la problemele nou emergente, inclusiv „turismul pentru orfani” (Lundy și van Wormer, 2007; Reichert, 2003, 2006; Ife și Fiske, 2006; Ife, 2008).

Mai degrabă decât „turismul pentru orfani” și voluntariat, cu impactul lor negativ, sunt recomandate investiții în activități care consolidează familiile vulnerabile, împiedică separarea copiilor din familiile lor, sprijină îngrijirea comunitară pentru copiii vulnerabili, a formelor de îngrijire alternativă bazată pe familie, sprijin pentru reunificare și reintegrarea copiilor și efectuarea de cercetări pentru a ghida practicile; acest gen de activități sunt recomandate ca modele de educație internațională, alternative în asistenta socială, în concordanță cu justiția socială și educația practică în munca socială.

În prezent, se dezvoltă rapid, deși risipită și anecdotică, literatura despre turismul orfan și implicarea etică; recomandări practice și alternative apar, de asemenea, dintr-o varietate de surse. (IAI, 2014; Child Safe Network, n.d.; Next Generation Nepal, 2014). Child Safe Network (n.d.) oferă o listă de verificare cuprinzătoare care este utilă pentru evaluarea critică a „turismului pentru orfani” și pentru a sprijini o alegere informată. Pentru că o parte din aceste oportunități pentru „turism și voluntariat pentru orfani” sunt, de fapt, comercializate ca „activități de asistentă socială” (Punaks and Feit, 2014), este esențial ca disciplina să răspundă clar, bazat pe valorile și practicile noastre etice. În primul rând, acest lucru necesită ca profesia să se mențină la niveluri mari de responsabilitate bazate pe practici internaționale și apoi să se angajeze în dezvoltarea bazelor de date, modalități de practică și lobby pentru politici.

Material tradus din British Journal of Social Work (2016) 0, 1–18

British Journal of Social Work Advance Access published August 31, 2016; Karen Smith Rotabi^{1,*}, Jini L. Roby² and Kelley McCreery Bunkers³